

AZ UTOLSÓ SZÁLLÍTMÁNY

ÍRTA: MALINDOVSKY ÁKOS

- Hogyan jutunk be a hajóba?! - üvöltötte az arcától pár centire a zsoldosok vezére.

Daxxar fintorgott a lény szájából kiáradó büztől. A trandoshaiak körbeállták a lábban pihenő teherszállító űrhajó mellett. Hüllőszerű fejükről hideg tekintetek szegeződtek rá, pikkelyes kezükben pedig mind lézerfegyvert fogtak. Az idősödő csempész fejében végigfutott a gondolat, hogy talán mégsem úgy zárja a napot, ahogyan azt ő tervezte. Méltóságteljes mozdulattal hátrasímította ősz haját, és megigazította gyűrött kezeslábas pilótaruháját. Élénk kék szemei állták a zsoldosok tekintetét.

- Hogyan?! - kiáltotta ismét a vezér, majd nyomatékosításként még gyomorszájon is vágta a férfit. Daxxar térdre esett, és köhögni kezdett. Keze csuklóig elmerült a felszint borító ingoványban.

- Se... kh... kh... sehogy - nyögte ki nagy nehezen, majd köpött egyet.

- Nincs időm játszadozni! - sziszegte a hüllő, miközben lézerpisztolyát a foglya állához nyomta.

- Félsz, hogy befut a konkurencia is? - kérdezett vissza Daxxar. Közben lassan feltápáskodott a hajóról lelógó indákba kapaszkodva.

- Nem félek senkitől - jött a válasz. - De ha mi meghallottuk, ahogyan a csaposnak fecsegtél erről a hajóról, akkor biztosan a Birodalom besúgóí is. Nem fogom megvárni, amíg felbukkannak.

A férfi egy pillanatra a távolba meredt, majd mosolyogva válaszolt.

- Szerintem már így is késő.

A zsoldosok felkapták a fejüket. Ekkor hallották csak meg a közeledő hajtómű mély dübörgését. Riadtan kémlelték a mindent beborító ködöt, de éppen csak a pár méterre lévő fákat és mocsarat látták. Aztán a lombok fölött földet pásztázó reflektorok fénye törte át a sűrű szürkéséget. Szép lassan egy lambda osztályú sikló körvonala rajzolódott ki. A fehér űrhajó mintha a semmiből tűnt volna elő a szemük láttára. A szárnyait már függőleges pozícióba állította, és folyamatosan lassítva közelített a talajhoz. Hogy lehet ilyen szép valami, ami csak halált és pusztítást visz mindenhova? - gondolta Daxxar. Majd kihasználva, hogy fogva tartói torokhangon egymással kezdtek vitatkozni, óvatosan hátrálni kezdett a teherszállító hajó felé.

Végtelennek tűnő percekbe telt, amíg a sikló földet ért és lenyílt a rámpa. Aztán hirtelen felgyorsultak az események. Egy tucatnyi fehér páncélba öltözött rohamosztagos özönlött ki a hajó gyomrából. Lézerfegyvereik kérdés nélkül tüzet nyitottak. A trandoshaiak meglepő gyorsasággal viszonozták a tüzet, de megfelelő fedezék híján, így sem volt sok esélyük. Daxxar kirúgta a hozzá legközelebb eső zsoldos lábát, és felkapta a fegyverét. De nem lőtt. Inkább bevetődött a hajó leszállótalpának takarásába. Onnan lesett ki, hogy lássa, mi történik.

A tűzpárbajnak hamar vége lett. A levegőt betöltötte a megperzselt bőr szaga. A zsoldosok mindegyike holtan

hevert a lábban, de nem adták könnyen magukat. A rohamosztagosok fele is odaveszett.

- Volt még egy. Hol van? - kiabálta az egyik katona.

- Ne lőjenek! Megadom magam - válaszolt Daxxar, majd a fegyvert letéve kilépett a rejtekhelyéről. - Kérem, engem az akaratom ellenére hurcoltak ide. Csak egy ártatlan polgár vagyok - magyarázkodott.

Az egyik rohamosztagos beleszólt a kommunikátorába.

- Százados úr, biztosítottuk a terepet. Van egy túlélő. Azt állítja, ő csak fogoly volt. Ki akarja hallgatni, vagy kivégezzük?

Egy percig kínos csend települt rájuk, majd csizmák csattanása hallatszott a siklóból. A birodalmi tiszt határozott, de kimért lépésekkel jött le a rámpán. Simára borotvált arcán keskeny száj és mélyen ülő szem pihent. Lenéző tekintettel méregette Daxxart. Mögötte rövid esetlen léptekkel egy droid araszolt lassan. A birodalmi tiszték körében elterjedt volt, hogy droidokat használtak titkárként. Az R7-A típusú egység igyekezett a humanoid felépítést imitálni. Teste fényes ezüstsínű fémből volt. A fejrészből kiálló csőrszerű nyúlvány és nagy bogárszerű szemek adtak jellegzetes külsőt neki.

A százados megállt a csempész előtt, és hűvös hangon megszólalt.

- Két percet kapsz, hogy kinyisd ezt a hajót - mutatott a teherszállítóra.

- Elnézést, hogyan? Miből gon... - kezdte Daxxar, de a tiszt felemelte az egyik kezét, és félbe szakította.

- Miért hoz öt trandoshai zsoldos egy férfit túszként egy isten háta mögötti bolygóra? -

válaszra sem várva, folytatta a monológját. - Ennek egyetlen logikus magyarázata lehet. Te voltál az, aki egy poros kocsmában részegen, fennhangon hirdetted, hogy tudod, hol pihen az Apalonia. A hajó, ami az utolsó fűszerszállítmányt csempészte a kesseli bányákból. A hajó, ami a nap végére gazdaggá tesz valakit. És ha ez igaz, akkor TE vagy az, aki tudod, hogyan lehet bejutni ebbe a hajóba. Hiszen TE magad is ezt a teherszállítót kerested a meggazdagodás reményében. Csak hát, túl ostoba voltál, hogy befogd a szád.

Daxxar ismét elmosolyodott. Ma már sokadszorra. Ez a sok beképzelt seggfej. Mind azt hiszi, hogy ő a legrafináltabb lény a galaxisban. Ezért könnyű őket átverni.

- Amit elmondott, az mind stimmel. Csak egy dologban tévedett - mondta, majd egy pillanatnyi hatásszünetet tartott. - Én nem kerestem ezt a hajót. Én hagytam itt. Valójában a maguk siklójára van szükségem.

A tiszt először megdöbbsent a felismeréstől, hogy valószínűleg csapdába sétált. De hamar visszanyerte a hidegvérét. Tekintete ismét megkeményedett.

- Mégis miből gondolod, hogy a hajóm közelébe mehetsz, mielőtt lelőlek?! - kérdezte dühösen.

- Hát abból, hogy én sem vagyok egyedül - vetette oda a választ hanyagul a csempész.

Ebben a pillanatban a droid hátulról meglökte a tiszte, miközben a derekán lógó lézerpisztolyt lekapta. Majd szemmel szinte követhetetlen gyorsasággal körbejárt a keze, és lelőtt négy rohamosztagot. A pillanatot kihasználva Daxxar visszavetődött a zsoldostól zsákmányolt fegyverért, és a lábpan csúsztatva tüzet

nyitott. Végzett a tiszttel és a maradék rohamosztagosokkal is. Egy pár másodpercig csendben figyelt, hogy megmozdul-e még valaki, majd feltápászkodott. Kezslábasából csöpögött a víz.

- Ez volt a kedvenc ruhám - mondta nagyot sóhajtva. – Na, jó, munkára!

- A kedvenc ruhád? Próbálj meg egy napon keresztül egy ilyen fémdobozban lakni! - válaszolta a droid. Majd egy pattintással levette a fejéről a sisakot. A droidmaszk mögül egy fiatal rodiai feje tűnt fel. A lénynek zöldes bőre volt, és sötétkék opálos szeme. Hegyes füleit és a homlokán lévő csápokat dörzsölgette.

- Legközelebb TE lopakodsz be egy birodalmi bázisra, és ÉN megyek egy kocsmába részegen kiáltozni.

- Azt hittem, bármit megtennél a küldetés sikeréért Zeemo - mondta vigyorogva Daxxar. Közben odament, és megnyomott egy gombot a hajója leszállótalpán. Az Apalonia rámpája leereszkedett, és egy R5-ös asztrodroid gurult le rajta. Alig egy méter magas, hengeres teste volt, „feje” pedig egy elvágott gúlára emlékeztetett. Hangos füttyülésbe és sípolásba kezdett.

- Ne magyarázz már! Egy pillanatig sem voltál veszélyben. Különben is, kinek kellenél? A hozzád hasonló R5-ösök már szinte mind a roncstelepen pihennek - morgott vele a férfi.

A droid erre még nagyobb füttyögésben tört ki.

- Jaj, de önérzetes lettél Jumper! Inkább menj, és tedd a dolgod! Mentsd le a hajó kódját, és töltsd fel helyette a Tydiriumét a transzponderbe! Igyekezz!

Az R5-ös továbbra is folyamatosan füttyögve elgurult a sikló felé, és eltűnt a hajó gyomrában.

A csempész elgondolkodva nézte a holttesteket. Néha odament egyikhez-másikhoz, és kicsi igazított rajta.

A rodiai közben ledobta magáról a droidpáncél utolsó darabját is. Világos nadrág és ing volt rajta, ami még jobban kihangsúlyozta zöld bőrét. Egy darabig csendben nézte, ahogy a férfi átrendezi a helyszínt, majd nem bírta tovább, és megszólalt:

- Miért kell ez a színjáték? A birodalmi támaszponton átírtam a siklók bejegyzéseit a központi adatbázisban. Még kicseréljük a két hajó kódját, és tiszta a Tydirium.

- Minden átverés lényege a részletekben rejlik. Ha csak eltüntetjük egy hajó nyomait, akkor elsőre nem kelt feltűnést. De mi van, ha valaki elkezd kutakodni utána?

- Miért kutakodna bárki? A Birodalom ostoba, szabálykövető tuskókból áll. Sosem érdekli őket a miért.

- Azért, mert a Tydiriumot nem csak simán kölcsönvette a hercegnő, hanem konkrétan menekülés közben lopta el egy csillagrombolóról. Jó eséllyel még mindig keresik a hajót.

Közben Jumper füttyögve kigurult a siklóból, és egy kis készüléket vitt oda gazdájának.

- Kicserélted a kódot? Remek - mondta Daxxar, majd Zeemora nézve folytatta. – Na, látod, most már teljes a kép. A birodalmi adatbázis szerint ez az a hajó, amit elloptak. Előbb utóbb megtalálják, és azt fogják hinni, hogy a hős százados rábukkant a lopott siklóra. Talán még posztumusz ki is tüntetik, amiért az élete árán is vissza akarta szerezni a hullóktól. Ti pedig ezzel - mutatta fel a kódokat tartalmazó adattárolót - indulhattok az újabb rohamra. A sikló gyanú nélkül leszállhat az Endor holdon.

- Te nem csatlakozol a flottához? - kérdezte meghökkenve a rodiai.

- Nem. Nekem ez az utolsó fuvarom. Leszállítom a kódokat a tábornoknak, és utána elhagyom a lázadókat. Akár sikerül ez a támadás, akár nem. Elegem volt a vérontásból. - Mélyet sóhajtott, és elindult felfelé a hajója rámpáján. Zeemo szenvedélyesen magyarázott tovább.

- De ha elpusztítjuk a Halálcsillagot, akkor megbénítjuk a Birodalmat és győzünk!

- Mint amikor az előző Halálcsillagot elpusztítottátok?! Azzal is sokat értetek... Csak felbőszítettétek a Birodalmat. Hajtóvadászatot rendeztek a galaxis minden sarkában. Milliók haltak meg. Remélem, hogy igazad lesz, és most valóban megtöritek őket. De én már kivettem a részemet. Épp elegen haltak már meg csak ezen az egy hajón is. - Megfáradt tekintettel végignézett a folyosó falát borító arcképeken. Egy pillanatra csend telepedett a hajóra. Elöntötték az érzelmek, de aztán megérezte Zeemo tekintetét magán. Mély levegőt vett, és kihúzta magát.

- Induljunk! Hamarosan itt a találkozó ideje. Tegyük pontot ennek a végére!

A rodiai elindult utána, de nagyot kiáltott, amint belerúgott a földön szerteszét heverő ládába.

- Szent Wampa! Mi ez a sok szemét itt?

- Az a nagy doboz, amibe sikeresen belerúgtál éppenséggel egy tartalék transzponder. Azok a hengerek pedig, amikkel meg most játszadozol, robbanószerkezetek, úgyhogy kérlek, tedd vissza őket!

- Minek neked még egy transzponder? - kérdezte Zeemo.

- Elterelésnek - vonta meg a vállát az öreg. - Kiteszem valahol. Te azt hiszed, az Apalonia az orrod előtt van, és mire felocsúdtál, már elosontam a hátad mögött. Szeretnéd, hogy mindenről elmeséljem, hogy mire is való, vagy elindulhatunk végre?

A rodiai visszatette a hengert a ládába, és némán elindult a férfi után, aki már az asztrodroidnak kiáltozott közben:

- Jumper! Rámold el innen ezeket a kacatokat, nehogy felrobbanjunk út közben!

Az R5-ös most sem állta meg visszabeszélés nélkül. Hosszú, panaszos füttyszót hallatott.

- Én is tudom, hogy tele van a raktér. Pakold az egyik mentőkabinba, csak ne legyenek láb alatt!

Daxxar beült a pilótaülésbe, és beindította a hajót. Először halk remegés futott végig a fülkén, majd átpöccintett még néhány kapcsolót és feldübörögtek a hajtóművek. Az Apalonia lassan emelkedni kezdett. Az indák és növények, amik takarták, lecsúsztak róla, és lassan előtűnt a teljes formája. Az ütött-kopott Ghtroc 720-as kívülről nézve leginkább egy lapos teknőshöz hasonlított. Feje helyén volt a pilótafülke. Két mellső lábai voltak a hajtóművek. Törzsének két oldalán helyezkedtek el a raktárak, és a hátrafelé kiálló két láb volt a két mentőkabin.

A hajó orra komótosan az ég felé fordult, majd egyre gyorsulva elindult felfelé, át a ködös légkörön.

A nagy fehérség szép lassan eloszlott, és átadta helyét a csillagos űrnek. Daxxar most is, mint mindig,

kellemesen megborzongott a gyönyörű látványtól. Ezért szerette a munkáját. A lehetőség, hogy ezernyi különböző világot bejárhasson az űrben, megérte még azt a kockázatot is, ami a nem éppen legális ügyleteiből származott.

De nem volt lehetősége sokáig gyönyörködni a látványban. A műszerfalon egy kis lámpa pirosan kezdett villogni.

- Ez mit jelent? - kérdezte Zeemo

- Azt, hogy társaságot kapunk!

Ebben a pillanatban egy birodalmi csillagromboló lépett ki a hipertérből. A háromszög alakú hajó még innen a távolból is hatalmasnak tűnt. Nem csoda, hogy a legtöbb pilótának már a puszta látványtól inába szállt a bátorsága.

- Hát el kell ismerni, hogy a meséddel felkeltetted a birodalom érdeklődését - mondta kicsit aggódva a rodiai.

- Ha időben jön a korvett, még eltűnhetünk, mielőtt közel kerülnek - mondta Daxxar. A tolóerőkart koppanásig előretolta. A hajtóművek hangosan üvöltve engedelmeskedtek a parancsnak. A hajó meglódult, és egy íves kanyarral hátat fordított a rombolónak. Az egész fülke rázkódott a terheléstől, ahogy megpróbált minden maradék energiát a hajtóművekhez irányítani.

- Gyerünk, gyerünk! Hol vagytok már?! - morogta az orra alatt a csempész, miközben a sötét űrt kémlelte maguk előtt.

- Végünk van! - kiáltott fel Zeemo, amint még két csillagromboló lépett ki előttük a hiperűrből. - A szektor

összes birodalmi tisztje a te nyavalyás kincses hajódat jött megkeresni.

- Csend legyen, és kapaszkodj! - sziszegte Daxxar - Ez rázós lesz!

A hatalmas hajók teljesen kitakarták a csillagokat előttük. A sötétséget zöld lézersugarak törték meg, ahogyan a birodalmiak tüzet nyitottak rájuk. Az Apalonia egyenesen beszáguldott a két romboló közé. Folyamatosan pörgött és forgott, hogy minél nehezebb célpontot nyújtson az ágyuknak. Közben a két monstrum hangáraiból TIE vadászok raja özönlött ki és eredt a teherszállító nyomába.

- Nem fogjuk sokáig húzni ekkora túlerővel szemben! - panaszkodott a rodiai.

- Mondj valami újat! - morgott a csempész, miközben tovább manőverezett a hajóval. - Már rég itt kellene lenniüáááá... - a mondat vége üvöltésbe csapott át.

Alig száz méterrel előttük egy újabb hajó lépett ki a hipertérből. Ezúttal azonban a lázadók érkeztek. A koréliei korvett ugyan meg sem közelítette egy csillagromboló méreteit, de így is többszöröse volt az Apaloniának. Daxxar kezei villámgyors táncba kezdtek a konzolon, miközben folyamatosan átkozódott. A hajója hirtelen lebukott a korvett tatja alá, de a felső burkolatról még így is leszakadt néhány kisebb antenna.

- A rohadt életbe! Ezek majdnem átgázoltak rajtunk. Milyen amatőr vezeti ezt?! - káromkodott a csempész.

A teherszállító elsuhant a lázadóhajó alatt, majd visszafordult, megelőzte, és beállt elé. Daxxar megnyomta a kommunikátor gombját a műszerfalon.

- Tantive II. Nincs időnk dokkolni. A vadászok fél percen belül elérnek minket - hadarta. - Készüljön a kódok fogadására! Izzítsák be a vonónyalábot!

Válaszra sem várva megszakította a kapcsolatot. Felpattant, karon ragadta Zeemo-t, és kirángatta a pilótafülkéből.

- Gyerünk! Szállj be! - parancsolt rá, amint odaértek a hátsó mentőkabinokhoz.

- Mi az ördögöt művelsz?

- Mindkét hajó nem léphet meg időben a Birodalom előtt. Te átviszed a kódokat, én meg feltartom őket, amíg sikerül hipertérre váltania a korvettnek!

Hirtelen mozdulattal belökte a rodiait az üres kabinba, majd utána dobta az adathordozót.

Tegyél róla, hogy eljusson a megfelelő kezekbe! Vigyázz magadra kölyök! - mondta egy fél mosollyal a csempész, majd bezárta a mentőkabin ajtaját, és megnyomta a kioldógombot.

A kis fülke hatalmas szisszenés keretében lőtt ki és egyre gyorsulva távolodott a hajótól. A tengelye mentén forogva egyre közelebb került a korvetthez. Majd, mintha egy hatalmas kar megragadta volna a kabint, abbamaradt a forgás, és lassan közelíteni kezdett a lázadóhajó hasához.

Amint dokkolt a mentőkabin, a rodiai mindenkit félrelökve elrohant a parancsnoki híd felé.

- Mit művelt ez az eszement? - kelt ki magából Zeemo, ahogy kinézett a híd ablakán. - Öngyilkos akar lenni?

- Segít nekünk elmenekülni. Magánál vannak a kódok? - kérdezte komoran a kapitány, majd amikor a rodiai bólintott, folytatta: - A számítógép már számolja a

hipertérugrás koordinátáit. Három perc és eltűnünk innen.

Ezalatt, látták, ahogy előttük az Apalonia egyenesen nekirepül a TIE vadászok hadának. Pörögve-forogva átvágott közöttük, miközben a lézerei két kis birodalmi hajót ízekre robbantottak. A többi szétrebbent, hogy elkerüljék az ütközést. A csempész élesen a bolygó felé kanyarodott. A vadászok pedig méhraj módjára eredtek utána, és folyamatosan lőttek rá.

- Megpróbál eljutni a légkörig - motyogta maga elé ámulva Zeemo. - A ködben eltűnhet előlük. Talán sikerülhet neki.

A teherszállító hihetetlen sebességgel közeledett a bolygó felszínéhez. Már csak két kilométer választotta el. Folyamatosan csökkent a távolság. Úgy tűnt, hogy még a gyors TIE vadászok sem tudják utolérni. Már csak egy kilométer. A rodiai teljesen odatapadt az ablaküvegre. Minden izma megfeszült a várakozástól. Alig háromezreszáz méter választhatta el társát a menedéket nyújtó sűrű felhőzettől, amikor nagy villanás következtében fénylő tűzgömb vakította el egy pillanatra. Nem látta ilyen távolról, hogy mi történt. Kérdőn nézett a radarnál dolgozó tisztre. Az csendben megrázta a fejét. Az Apalonia elveszett. Nem jutott el a légkörig. A kapitány megcsóválta fejét, majd a kormányos felé fordult. - Amint megvannak a koordináták, mehet a hiperugrás.

A csillagok fényes csíkokká mosódtak, ahogy a Tantive II elhagyta a rendszert.

Egy nappal később a lázadó flotta parancsnoki hajójának eligazító termében Leia hercegnő, Madine tábornok és még néhány tiszt egy konzol fölött állt. Halkan tanácskoztak. Zeemo a terem egyik sarkában támasztotta a falat. Sok halált látott már élete során, de az öreg elvesztése mégis megrendítette. Daxxar nagy szélhámós volt, de mégis volt valami, ami miatt megkedvelte még ez alatt a rövid együtt töltött idő alatt is.

A hologram képe zökkentette ki a gondolataiból. A konzol felett Daxxar ráncos arca jelent meg, amint elindult a tárolón található üzenet.

- Kedves lázadó barátaim! Éveken át tisztességgel szállítottam nektek élelmiszert, eszközöket, vagy kódokat. De eljárt felettem az idő, és úgy döntöttem nyugdíjazom magam. A kódok, amik ezen az adattárolón találhatóak, képezik az utolsó szállítmányt, amit a lázadók szövetségének kézbesíttem. A kódokat egy jelszóval titkosítottam, hogy illetéktelenek ne férhessenek hozzá. Szívesen venném, hogy ha a jelszóért cserébe egy csekélyke összeggel támogatnátok a Daxxar nyugdíjalapot. Mondjuk úgy ötvenezer kredit roppant méltányos összeg lenne. Ha a pénzt elkülditek az alábbi szervezeteken keresztül nekem, akkor mire kimondjátok, hogy Bantaeledel, már meg is kapjátok a jelszót. Szeretném hinni, hogy a tervetek beválik, és végső csapást mértek a Birodalomra. Kívánom, hogy járjatok sikerrel! Barátotok, Daxxar.

A hologram eltűnése után egy pillanatra döbbszent csend lett, majd hirtelen felbolydult mindenki.

- Átkozott! Semmirekellő! Hazug! - szitkozódtak a tiszték.

- Ha lekövetjük a pénz mozgását, kideríthetjük, hol van?

- kérdezte az egyik tisztet Leia.

- Sajnos nem. Ezek csempészek által használt pénzüintézetek. Lehetetlenség feltörni őket.

Elhallgatott mindenki. Leia és Madine tábornok csendben néztek egymásra. A férfi mély sóhajtást követően bólintott:

- Küldjék el a krediteket! Holnap indul a támadás. Nincs más lehetőségünk.

Az egyik tiszt azonnal elrohant, hogy intézkedjen. A többiek egy pillanatig még emésztették a helyzetet, majd azonnal elkezdtek tartalékterveket gyártani. A feszült beszélgetést hangos hahotázás törte meg. Zeemo szinte ugatva nevetett, miközben odament a konzolhoz.

- Azért ez a fickó nem semmi! - mondta a fejét rázva, hitetlenkedve. - Először megrendezi a saját halálát, úgy, hogy nem csak a Birodalom, de még mi is bevesszük. És pusztán egy megfelelően előkészített mentőkabinra van szüksége hozzá. Most meg odaadja nekünk nyíltan a jelszót, és hagyja, hogy saját akartunkból fizessük ki a nyugdíját. Tényleg nem semmi a fickó! - mondta még egyszer nevetve, aztán a konzolon megnyitotta a modult. Amikor a monitoron megjelent a jelszó mező, lassan gépelve, hogy mindenki lássa, beírta a következő betűket: B-A-N-T-A-E-L-E-D-E-L.

Lenyomta a bevitel gombot. A képernyőn egy háromszárnyú birodalmi sikló rajza jelent meg és mellette tömött sorokban a Tydirium új azonosítókódjai.

